

Патријарх Порфирије: Никада не губимо наду да ћемо трагајући за Водом Живом доћи до Христа

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 22. маја 2022. године, у Недељу Самарјанке и на празник Преноса моштију Светог оца Николаја Мирликијског, светом архијерејском Литургијом у Саборном храму Светог Саве на Врачару.

Саслуживали су преосвећена господа епископи крушевачки Давид; далматински Никодим, ваљевски Исихије, изабрани шабачки Јеротеј; изабрани западноевропски Јустин; марчански Сава; хумски Јован, као и високопреподобни архимандрит Нектарије, изабрани Епископ јегарски. Том приликом Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је беседио:

-Христос васкрсе, браћо и сестре! Чули смо потресну причу из Јеванђеља по

Јовану, потресну и у исто време препуну порука јеванђељских, порука самог Господа нашег Исуса Христа. Наиме, имао једну необичну сцену: Господ се нашао у Самарији, у крају у којем су живели људи који су у односу на изабрани народ Божји, у односу на јеврејски народ, искварили веру, а будући да начин живота зависи од вере, самим тим и њихов живот је био погрешан. Стога у јеврејском закону, закону старозаветном, није било дозвољено мешати се са онима који лажно и погрешно верују и који лажно и погрешно живе. Када је реч о Самарјанима Јевреји ни на који начин нису смели са њима да се мешају, а ако би се то којим случајем десило онда су морали да се подвргну молитви очишћења.

И ево, Господ нашавши се у Самарији на извору који се зове Јаковљев извор, извор на месту где је Господ измирио дванаест племена израиљевих, на извору мира, разговара са женом Самарјанком. И то је још додатно необично, јер он разговара не само са представницом народа са којим се не меша, већ и са женом, као што прича казује, оном која је имала грешан живот. Међутим, у овој причи најкраће говорећи Господ поручује да је дошао због палог света, због палог човека, да га подигне, да га исцели, да га оздрави, да га спасе. Самарјанка и није ништа друго него симбол палог света. Господ не прави разлику између нечистих и тзв. чистих, оних који су самоуверени у своју чистоту, у своју праведност, у своју лепоту. Господ долази због свих и штавише надилази разлике, надилази раздвојеност између оних који су изабрани и они који су изван оквира изабраног народа. Господ долази да спасе све, долази да све призове у Цркву, јер читав свет је створен да буде Црква, па и онај свет који је изван Цркве, будући да свако створен по слици и прилици Божијој потенцијално и јесте Црква, тј. има шансу да уђе у тајну спасења и не само то него свако може оног тренутка кад сретне Христа да буде сведок Христа, да буде апостол Његов. Баш као у овој причи.

Драматичан је дијалог, разговор који се води између Христа и жене која је грешна. Он је са необичном суптилношћу, са огромним поштовањем, са великом љубављу стопу по стопу, степен по степен, води ка спознаји да је Господ Христос заиста Господ. Она то не би ни могла да види да у њој није постојала дубока глад, дубока жеђ за Христом, дубока жеђ за Водом Живом. Није Господ у сусрету са њом ништа што је њено и што је од ње презрео, него је у разговору са њом тражио да похвали ако се ишта има похвалити. Кад јој је рекао да позове свог мужа, она му исповедила да нема мужа. Господ јој каже: То си добро рекла, јер заправо није имала мужа и то је била истина. Није се обрушио Господ на њене промашаје, на њене падове, него је гледао на њену тежњу и потребу за Христом, за унутрашњом светлошћу, за Водом

Живом. Онога тренутка кад је жена почела да разумева да њен саговорник није један од обичних људи, него нешто чудесно, нешто несвакидашње и када је рекла: Зар ми не чекамо Месију?, сам Господ каже: Ја сам Онај који с тобом говори.

На безброј начина и безброј пута у нашем животу Господ нам се не само показује, не само да можемо да Га видимо, него истински можемо да доживимо прст Његове љубави. Читав свет је створен да буде Црква и свако може постати апостол као што је оног тренутка кад је просветљена светлошћу Христовом ова жена разумела ко са њом говори и постала апостол. Отишла је међу свој народ у одушевљењу, а да њене речи нису биле празне него истински доживљене, громогласне, види се по томе што је мноштво људи дошло да види ко је тај који овој жени даје Воду Живу. Она, од промашене и од пале постаје сведок, постаје апостол. У свом помрачењу она је заправо чезнула за светлошћу.

И сам Христос је апостол. Он не седи у кабинетима, он не седи затворен у својој кули од слоноваче и чека да му дођемо, него иде међу људе, на маргине човековог постојања, грли и љуби узима у своје наручје све што је на изглед изгубљено, све што је на изглед помрачено, све што је на изглед пропало. То и јесте пример и нама, браћо и сестре, без обзира колико смо слабаши, јер ако знамо Христа, а знамо Га јер смо Тело Његово, јер смо Црква Његова, свако од нас где год иде заправо стоји у амвону, стоји у проповедаоници. Собом, својом речју, погледом, гестом, унутарњим односом према свима открива заправо у којој мери Христос у њему и у којој мери је Христос снажан. Нека би Господ дао да и ми попут Самарјанке осетимо дубину својих промашаја, да осетимо празнину и бесмисао живота без Христа и да у исто време никада не изгубимо наду да ћемо трагајући за Водом Живом заправо доћи до Христа. Нека би Он био са нама, у нама, и међу нама како бисмо окушајући од Његове љубави напајали се непрестано Водом Живом која није ништа друго него Исус Христос, Син Бога Оца са којима се слави заједно и Дух Свети и сада и увек и у векове векова. Амин!

spc.rs